

OWOCE ŻYCIA WE WSPÓLNOŚCI SIÓSTR UCZENNIC KRZYŻA²

Wstęp

Życie jest darem Boga. Człowiek żyje dzięki łasce, której Bóg udziela człowiekowi w każdej chwili jego życia. Bez Jego łaski nikt nie może istnieć, bo Bóg jest źródłem każdego życia. Każdy członek wspólnoty jest odpowiedzialny za swój rozwój oraz uczestniczy w rozwoju drugiego. Postawa, z jaką przyjmują siebie członkowie, pomaga wzrastać w odkrywaniu dobra i dzieleniu się swoim życiem z innymi, a także w przyjmowaniu swoich słabości. Wspólne życie jest drogą rozwoju człowieczeństwa i wiary, a proces ten dokonuje się przez całe życie człowieka. Każdy etap życia człowieka niesie jakieś nowe doświadczenia i możliwości. „Wspólnota odgrywa fundamentalną rolę w rozwoju duchowym osób konsekrowanych”³. Współpracując z łaską Boga, schodzimy coraz głębiej w swoje człowieczeństwo i upodabniamy się do Chrystusa. „Inicjatorem i głównym sprawcą naszej formacji jest Bóg, a wszelkie ludzkie wysiłki polegają na współdziałaniu z Jego łaską i przyjęciu pomocy osób odpowiedzialnych na nią”⁴. Żeby dostrzegać działanie Boga i Jego prowadzenie, potrzebujemy obiektywnego spojrzenia kogoś „z boku”, dlatego potrzebni są nam przewodnicy. Już św. Benedykt zwracał uwagę na wartość wspólnoty. W jego regule czytamy: „Gdy będziesz postępował naprzód w życiu wspólnym i wierze, serce ci się rozszerzy”⁵.

Owoce wspólnego życia nie są łatwo dostrzegalne, ponieważ zawsze przeplatają się ze słabością człowieka, z upadkami i grzechem, który jest wpisany w naturę człowieka. Pełnię owoców zobaczymy w królestwie niebieskim: „Teraz widzimy niejasno jakby w zwierciadle, wtedy ujrzemy twarzą w twarz” (1 Kor 13,12). Percepcja człowieka jest ograniczona, ale przez konfrontację we wspólnocie może się ona poszerzać i pogłębiać. Przez osobisty wzrost w naśladowaniu Jezusa: „Kto trwa we mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity” (J 15,5), członkinie wspólnoty mogą być dla siebie nawzajem wyzwaniem w drodze konsekracji.

¹ S. mgr Anna Langa – absolwentka Wydziału Teologicznego UAM w Poznaniu, siostra Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża; e-mail: s.annamarialanga@gmail.com.

² Fragment pracy magisterskiej napisanej pod kierunkiem ks. dr. hab. Jacka Hadrysia, prof. UAM.

³ Jan Paweł II, „Adhortacja apostolska O życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i w świecie «Vita consecrata»” (dalej VC) (Rzym, 25.05.1996), nr 45, dostęp 6.02.2017, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/adhortacje/vita.html.

⁴ Archiwum Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża (dalej Arch. CSDC), *Konstytucje i Statuty Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża* (dalej Konstytucje CSDC) (Szczecin, 2006), nr 115.

⁵ „Reguła św. Benedykta, Prolog”, nr 49, dostęp 6.02.2017, <http://www.benedyktyni.net/regula>.

1. Wzrastanie w miłości do Boga

„Wspólnoty zakonne, zrodzone nie z woli ciała ani z krwi, nie z osobistych upodobań ani z motywów ludzkich, ale z Boga (por. J 1,13), z boskiego powołania i z tęsknoty za Bogiem, są żywym znakiem prymatu Jego miłości, która dokonuje cudów”⁶. Osoby konsekrowane wybierają Boga jako jedyną i najważniejszą wartość swojego życia, a więc życie poświęcone Bogu jest fundamentem, o który trzeba się troszczyć. Bez wpatrywania się w Jezusa łatwo zagubić cel i zniechęcić się trudnościami. Bóg stworzył człowieka do komunii i głęboka więź z Bogiem powinna być największym powołaniem człowieka. Jest to dar, który podkreśla godność człowieka. Bóg posłał swojego Syna, żeby umożliwić człowiekowi jedność z Bogiem, którą stracił⁷, i w Jezusie „mamy przystęp do Boga” (Ef 3,12). Miłość Boga jest widzialna w Jezusie Chrystusie, którego Bóg posłał na świat (por. 1 J 4,9). Przez Niego możemy oglądać Ojca (por. J 14,9)⁸. „Siostry, troszcząc się każdego dnia o ustawiczną więź z Bogiem pośród różnorodnych zajęć i obowiązków, podejmują okresową odnowę kontemplacyjną”⁹. Ten czas przeżywany w ścisłym milczeniu ma pomagać siostrom wracać do źródła przez osobiste nawrócenie. Choć jest przeżywany na osobności, jego owoce są też udziałem całej wspólnoty. Wpatrując się w życie Jezusa (por. Hbr 12,2), siostry mają dążyć do coraz pełniejszej komunii z Bogiem¹⁰. Czas samotności z Jezusem ma owocować kontemplacją Boga w codzienności, pośród różnorodnych zajęć, czyli dostrzeganiem Jego obecności w różnych sytuacjach, przez co możliwym staje się wezwanie św. Pawła – „módlcie się nieustannie” (1 Tes 5,17). „Popatrzcie, jaką miłością obdarzył nas Ojciec: zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi i rzeczywiście nimi jesteśmy” (1 J 3,1). To trwanie w miłości Boga, w Jego obecności, ma prowadzić siostry do pewności, że każdego człowieka Bóg umiłował pierwszy (por. 1 J 4,19). Tą prawdą siostry chcą dzielić się z innymi ludźmi. Życie prawdą o miłości Boga jest źródłem nadziei, a dawanie świadectwa jest obowiązkiem chrześcijanina i zakonnika. Osoba konsekrowana, doświadczając czulej miłości Boga, sama ma stawać się znakiem takiej czulej miłości dla innych ludzi¹¹. Duch Święty przekonuje o miłości Ojca (por. Rz 5,5). Jego możemy prosić, żeby tę prawdę głęboko wpisywał w serca. Wspólnota daje szansę, by się tej

⁶ Kongregacja Instytutów Życia Zakonnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, „Instrukcja Życie braterskie we wspólnocie «Congregavit nos in unum Christi Amor»” (dalej VFC) (Rzym, 1994), nr 1, dostęp 7.02.2017, <https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/kongregacja-instytutow-zycia-konsekrowanego-i-stowarzyszen-zycia-apostolskiego/dekrety-instrukcje-wskazania/1994-02-04-instrukcja-zycie-braterskie-we-wspolnocie-%C2%ABcongregavit-nos-in-unum-christi-amor%C2%BB-20916>.

⁷ VFC, nr 9.

⁸ Benedykt XVI, „Encyklika o miłości chrześcijańskiej «Deus caritas est»” (dalej DCE) (Rzym, 25.12.2005), nr 17, dostęp 6.02.2017, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/encykliki/deus_caritas_25122005.html.

⁹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 94.

¹⁰ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 6.

¹¹ VC, nr 57.

prawdy uczyć i jej doświadczać, żeby prawdziwie ją głosić. Troska o miłość i dobroć we wspólnocie pomaga przeczuwać, czym jest miłość samego Boga¹².

Osoby konsekrowane uczą się kochać jak Chrystus. Przez to jest On obecny we wspólnocie¹³, jest pośrodku starania się o miłość i jest odniesieniem w zmaganiu się oraz w walce o miłość. Im bardziej każdy członek wspólnoty widzi swoje życie w perspektywie historii zbawienia, której dokonuje Jezus, tym bliżej jest Chrystusa, a przez to większe jest jego świadectwo. „Wspólnota tak organizuje swoje życie, aby dostrzegać działanie Boga w swoich codziennych zajęciach i odkrywać historię zbawienia, którą należy urzeczywistniać dzień po dniu”¹⁴. Chrześcijanin, doświadczając swojej słabości i grzechu, wie, że sam z siebie nie jest zdolny do miłości, ale pomimo słabości dostaje ją od Boga, bo Chrystus umarł za nas, gdy byliśmy jeszcze grzesznikami (por. Rz 5,6). Wie, że przychodząc pokornie ze swoim grzechem do Boga, otrzyma przebaczenie. Aby innych uczyć miłości do Niego, trzeba własnym sercem kochać Boga¹⁵. Jeżeli siostra sama chce kochać Boga, będzie potrafiła pomagać innym Go kochać. Możemy powiedzieć, że przejawem dojrzałości człowieka jest zwracanie się do Boga w doświadczeniu słabości i grzechu, a nie postawa, w której zapieramy się i sami sobie radzimy. Taką postawę można przenieść później na wspólnotę, gdzie w doświadczeniu jakiegoś zmagania powierzamy siebie siostrze i mamy nadzieję, że otrzymamy wsparcie, co wymaga zaufania i odwagi. Człowiek staje się na obraz i podobieństwo Boga, którego utracił przez grzech. Bóg nie zmienił swojej relacji do człowieka, pomimo jego grzechu. Bóg nie jest zamknięty w sobie, ale udziela się i komunikuje. Takie było doświadczenie ludzi w raju. Byli otwarci na siebie, a zarazem doświadczali tego, że obdarowując siebie nawzajem, realizują siebie, osobiście i jako wspólnota istnienia¹⁶. Jesteśmy ciągle zapraszani, żeby odbudowywać komunie z Bogiem. Udział w tej komunii jest owocem życia duchowego konkretnego człowieka. Jezus obiecuje Ducha Świętego, który wszystkiego nas nauczy i przypomni Jego naukę (por. J 14,26). Będzie On prowadził do komunii z Ojcem. Duch Święty jest tym, który wskazuje drogi do zjednoczenia i jest źródłem jedności, która pochodzi od Boga¹⁷. Duch Święty został dany, aby uczyć, przypominać i prowadzić do miłości. Doświadczając w sobie mocy Ducha Świętego, siostry starają się być „znakiem i zaczynem cywilizacji życia i miło-

¹² Andrzej Gieniusz, „Wspólnota braterska”, w: *Communio consecrata*, red. Kazimierz Wójtowicz (Kraków: Wydawnictwo Alleluja, 2002), 225–226.

¹³ Fabio Ciardi, *Znak wspólnoty* (Poznań: Pallottinum, 1998), 124.

¹⁴ Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, „Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele” (Rzym 4.10.2015), nr 22, dostęp 6.02.2017, <https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/kongregacja-instytutow-zycia-konsekrowanego-i-stowarzyszen-zycia-apostolskiego/2015-10-04-watykan-tozsamosc-misja-brata-zakonnego-70180>.

¹⁵ Helena Christiana Mickiewicz, *Świadectwo mojej autentycznej więzi z Jezusem jest podstawą formowania apostołów świeckich*, 19.03.2002.

¹⁶ Zbigniew Kiernikowski, *Kościół wspólnotą odkupionych grzeszników* (Kraków: Wydawnictwo Światło-Życie, 2003), 60.

¹⁷ Jan Paweł II, „Encyklika o Duchu Świętym w życiu i misji Kościoła «Dominum et Vivificantem»” (dalej DV), (Rzym, 18.05.1986), nr 2, dostęp 7.02.2017, https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/encykliki/dominum_1.html.

ści”¹⁸. Starając się żyć w Duchu Świętym (por. Rz 8,9), mogą w swoim życiu doświadczać Jego owoców, o których mówi św. Paweł: „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie” (Ga 5,22–23).

W Konstytucjach czytamy, że: „Siostry swoim życiem odpowiadają na miłość Bożą”¹⁹, a w kolejnym punkcie, że: „Siostry dążą do doskonałej miłości Boga”²⁰. Można zauważyć, że ten dynamizm jest wpisany w życie duchowe. Z jednej strony miłość Boga jest pierwsza i człowiek na nią odpowiada w wolności, a z drugiej przez słabą naturę dąży do coraz większej miłości Boga. Samo wchodzenie na tę drogę jest owocne, ponieważ człowiek jest bardziej wyczulony i wrażliwy na łaskę Boga, przez co może z nią pełniej współpracować. „Wspólnota zakonna żyje nieustannie przed obliczem swojego Pana, którego obecności musi być stale świadoma”²¹. Doświadczenie obecności Boga pozwala stawać w pokorze i prawdzie. Pomaga zobaczyć, że sami z siebie nie istniejemy, że jesteśmy dzięki Temu, który Jest (por. Wj 3,14). Osoba powołana nie polega na własnych siłach, ale powierza się Bogu oraz oddaje się Jego prowadzeniu. W takim przypadku nie przypisuje sobie zasług, ale wie, że wszystko w życiu jest łaską²². Przez upodobnianie się do Chrystusa konsekrowani czynią Go obecnym i działającym w świecie²³, a swoim życiem odzwierciedlają miłość Boga. „Zadaniem życia konsekrowanego jest ukazywanie wielkich dzieł, jakich Bóg dokonuje w ułomnej ludzkiej naturze”²⁴.

„Poprzez pielęgnowanie liturgii, modlitwy osobistej i wspólnotowej Siostry wytrwale starają się o jedność swojego życia, pogłębianie ducha wiary i posłuszeństwo natchnieniom Ducha Świętego”²⁵. Życie w jedności z Bogiem oddziałuje nie tylko na więź z Bogiem, ale jest integracją wszystkich sfer w życiu człowieka, ponieważ jest On jednością. Wzrastanie w miłości Boga oznacza również wzrastanie w człowieczeństwie. „Kto idzie za Chrystusem, doskonałym Człowiekiem, sam również staje się pełniej człowiekiem”²⁶. Przez doświadczenie bycia z Bogiem doświadcza coraz bardziej jedności w sobie. Życie w łasce Bożej i przepełnione modlitwą daje człowiekowi umiejętność życia w prawdzie wobec Boga oraz w pokorze. Osobisty kontakt z Bogiem jest drogą do przyjmowania łask. Ten kontakt dokonuje się na modlitwie, której musi być poświęcony konkretny czas, żeby więź z Bogiem przenikała wszystkie sfery życia człowieka²⁷. Modlitwa wpływa na działanie, a „owocem pogłębionej modlitwy jest

¹⁸ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 19.

¹⁹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 2.

²⁰ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 3.

²¹ VFC, nr 17.

²² Kiernikowski, *Kościół wspólnotą odkupionych grzeszników*, 44–45.

²³ VC, nr 72.

²⁴ VC, nr 20.

²⁵ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 71.

²⁶ Sobór Watykański II, „Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym «Gaudium et spes»” (dalej GS), nr 41, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje. Tekst polski* (Poznań: Pallottinum, 2002), 526–606.

²⁷ Helena Christiana Mickiewicz, *Jesteśmy powołane do zjednoczenia z Bogiem*, 8.04.2012.

ofiarna miłość²⁸. Możemy powiedzieć, że przez praktykę modlitwy i wierne trwanie na modlitwie „Bóg wychodzi naprzeciw i udziela umiejętności modlitwy”²⁹. Owocem modlitwy jest zjednoczenie z Bogiem i poznawanie Jego woli: „kto trwa w Bogu, Bóg trwa w nim” (1 J 4,16). Siostry mają pielęgnować w sobie wdzięczność za dar Najświętszego Sakramentu w każdym domu. Przez miłosne trwanie u stóp Mistrza mają otwierać się na dialog z Nim i wyrażać gotowość do przyjęcia Jego woli w swoim życiu³⁰. Wraz z modlitwą przychodzi do serca człowieka dar Ducha Świętego, który wspomaga go w jego niemocy i nieumiejętności (por. Rz 8,26)³¹.

„Ewangeliczne rady czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, którymi Chrystus żył w pełni swojego człowieczeństwa Syna Bożego, podjęte z miłości ku Niemu, jawią się jako droga do pełnej realizacji osoby (...), głoszą wolność synów Bożych, radość życia według błogosławieństw ewangelicznych”³². Droga rad ewangelicznych ma prowadzić powołanych do Boga. Dla Niego jest podejmowana, przyczynia się do oczyszczenia serca i do wolności duchowej, podsyca ustawicznie żar miłości³³. Człowiek powołany, który przyjmuje drogę rad ewangelicznych, ma upodabniać się do Chrystusa, co wymaga jego zdecydowanej woli i ma prowadzić do udziału w owocnej misji Chrystusa³⁴.

W drodze wzrastania w miłości do Boga można wykorzystać wszystkie sytuacje – te radosne i te trudne, składając je Bogu jako ofiarę. Każdy codzienny trud i cierpienie możemy łączyć z ofiarą Jezusa, a to może przynosić owoce zbawienia w życiu osób konsekrowanych i w życiu tych, których spotykają, oraz tych, za których się modlą³⁵. S. Christiana zachęca siostry, żeby trudności czy przykrości, jakich doświadczają, były okazją do składania ofiar Jezusowi. Namawia, żeby przychodzić do kaplicy i Jemu opowiadać o trudnościach, żeby umieć powiedzieć dziękuję i pomodlić się za osobę, która sprawiła przykrość. Przez taką postawę siostra łączy swoje życie z ofiarą Jezusa, który za nas oddał swoje życie³⁶. Siostra niejednokrotnie zachęca, żeby nie marnować okazji do ofiar, ale łączyć je z trudem Jezusa.

Zachęca też, żeby modlić się o to indywidualnie i wspólnie, by czynić to z miłości do Boga oraz bliźnich³⁷. Rachunek sumienia, który siostry mają praktykować co-

²⁸ Helena Christiana Mickiewicz, *Wyciszmy nasze serca i trwajmy – przy Panu w naszym serdecznym rozmodleniu*, 2006.

²⁹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 76.

³⁰ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 86.

³¹ DV, nr 65.

³² Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, „Instrukcja Rozpocząć na nowo od Chrystusa. Odnowione zaangażowanie życia konsekrowanego w trzecim tysiącleciu «Ripartare da Cristo»” (dalej RdC) (Rzym, 19.05.2002), nr 13, dostęp 6.02.2017, <https://www.zycieza-konne.pl/dokumenty/kosciol/kongregacja-instytutow-zycia-konsekrowanego-i-stowarzyszen-zycia-apostolskiego/dekrety-instrukcje-wskazania/rozpoczac-na-nowo-od-chrystusa-odnowione-zaangazowanie-zycia-konsekrowanego-w-trzecim-tysiacleciu-19568>.

³³ GS, nr 46.

³⁴ VC, nr 18.

³⁵ Helena Christiana Mickiewicz, *Moje Kochane Siostry*, 24.12.2002.

³⁶ Helena Christiana Mickiewicz, *Przed Chrystusem Królem*, 6.11.1999.

³⁷ Helena Christiana Mickiewicz, *Dążymy do doskonałej miłości Boga i człowieka*, 16.11.2012.

dziennie, ma być wyrazem wdzięczności za łaski, ma pomagać lepiej poznawać siebie w prawdzie Bożej, wzrastać w pokorze i zapobiegać złu. Sumiennosc w tej praktyce ma pomóc siostronom coraz więcej widzieć, ponieważ rachunek sumienia odnosi życie człowieka do Boga, a więc pomaga konfrontować się z tym, co nie jest z Boga, a przez to przybliżać się do Niego. Rachunek sumienia pomaga również owocniej korzystać z sakramentu pojednania, który umacnia więź z Chrystusem i ze wspólnotą³⁸. W zbliżaniu do Boga pomaga też asceza i umartwienie, które przyczyniają się do postępu duchowego i są pomocą w dochowaniu wierności Chrystusowi³⁹. Przyczyniają się do wzrastania w wolności od siebie, od trzymania się swojego zdania oraz od egoizmu i poskramiają namiętności, przez co pomagają wzrastać w doskonałości i przyczyniać się do zbawienia bliźnich⁴⁰.

Wdzięczność za to, co człowiek posiada i co dostaje, rozszerza serce i otwiera je na większe dary. W sercu człowieka wdzięcznego rodzi się szczęście i prostota. Umie się on cieszyć z małych rzeczy i bardziej dostrzega Boże dary w sobie, w świecie i w innych. Uczennica Krzyża ma być człowiekiem wdzięczności⁴¹. Życie w łasce otwiera oczy na działanie Boga. Wtedy właśnie człowiek może stawać w postawie uwielbienia za wielkie rzeczy, jakie czyni Wszechmocny (por. Łk 1,46–38).

Osoby konsekrowane dostrzegają w Maryi przykład doskonałej konsekracji, ponieważ w Niej jest pełnia przynależności do Boga i całkowite oddanie się Jemu. Od Maryi powołani uczą się bezwarunkowej wierności i niestrudzonej służby⁴². Przez Jej życie w bliskości Boga konsekrowani mogą uczyć się komunii z Bogiem, ponieważ Ona do Niego prowadzi. Uczennice Krzyża żyją oddaniem się Maryi, które uwrażliwia wyjątkowo silnie na Boże inspiracje. Stwarza ono w człowieku takie usposobienie, że chętniej i łatwiej je przyjmuje. To przynosi niezwykle owoce oraz wyjątkowe osiągnięcia. Maryja, gdy zajdzie potrzeba, podsunie mądre słowa, życzliwie usposobi do ludzi, a nawet błędy wykorzysta dla dobra bliźnich i sprawy Bożej⁴³. „Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam” (1 J 4,16). To jest największe świadectwo w świecie, które może przynieść życie konsekrowane i to jest owoc życia wiarą konsekrowanych.

2. Rozwój miłości bliźniego

„Miłujmy się wzajemnie, ponieważ miłość jest z Boga, a każdy, kto miłuje, narodził się z Boga i zna Boga” (1 J 4,7). Miłość do drugiego człowieka jest wyrazem miłości do Boga. Kocham Boga, kocham siebie i kocham drugiego. Kiedy człowiek odkrywa siebie jako umiłowane dziecko Boga, odkrywa, że jest przedmiotem miłości. Jeżeli

³⁸ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 78, 82.

³⁹ VC, nr 38.

⁴⁰ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 80, 83.

⁴¹ Helena Christiana Mickiewicz, *Jestem Uczennicą Krzyża*, 2002.

⁴² VC, nr 28.

⁴³ Helena Christiana Mickiewicz, *Wszystkie jesteśmy odpowiedzialne za realizację naszego charyzmatu*, 12.04.2003.

poznaje miłość względem siebie, sam kocha. „Umie kochać ten, kto czuje się kochany, jeśli ktoś wie i zna miłość Boga, potrafi patrzeć na świat i życie jako misterium miłości”⁴⁴. Najwięcej o miłości napisał św. Jan, który jest określanym mianem umiłowanego ucznia. On wsłuchiwał się w serce Jezusa i będąc blisko, potrafił być z Nim w najtrudniejszym momencie pod krzyżem. Pierwszym etapem na drodze miłości bliźniego jest przyjęcie i pokochanie siebie. Uświadomienie sobie własnej godności wyraża się w przyjęciu i dowartościowaniu swojej osobowości, pozytywów i ograniczeń⁴⁵. Nie chodzi jednak o miłość egoistyczną i skupioną na sobie. Jeśli mamy szacunek do siebie, będziemy go mieć do innych. Jeśli dla siebie jesteśmy wyrozumiali, będziemy też tacy dla innych. Miłość do siebie ma prowadzić do dawania siebie do końca. „Kto bowiem zatracą samego siebie dla braci, odnajduje siebie”⁴⁶. Życie konsekrowane jest życiem ofiarnej miłości, która nie cofa się przed umywaniem nóg (por. J 13, 1–11), przed wielkoduszną służbą. Jezus „nie przyszedł, aby Mu służyli, lecz aby służyć” (Mt 20,28)⁴⁷. Przykazanie miłości: „będziesz miłował” jest wezwaniem dla każdego chrześcijanina. Wspólnota siostrzana jest pierwszym środowiskiem ewangelizowania i skutecznym świadectwem, że Bóg jest miłością⁴⁸. „Miłość jest rozlana w sercach wierzących przez Ducha Świętego” (Rz 5,5). Jest ona pierwszym i koniecznym darem, który czyni prawdziwych uczniów Jezusa⁴⁹. Kto chce dawać miłość, sam musi ją otrzymywać w darze⁵⁰. Największym darem miłości, jaki dał Bóg, jest Jezus Chrystus, który umarł, abyśmy mieli życie (por. J 3,16–19). W Chrystusie człowiek ma pewność, że jest kochany i że jest zdolny kochać⁵¹. Zanurzenie w miłości Boga daje siłę, by otwierać się na drugiego człowieka, który również jest dzieckiem odkupionym przez Jezusa⁵². Jednak przez swoją niewiarę człowiek musi sobie przypominać, że drugi jest dla niego bratem, a nie zagrożeniem; że dla każdego jest miejsce przygotowane w niebie (por. J 14,3). „Jest to proces, który pozostaje w ciągłym rozwoju: miłość nigdy nie jest «skończona» i spełniona; miłość zmienia się wraz z biegiem życia, dojrzewa i właśnie dlatego pozostaje wierna samej sobie”⁵³.

Bóg, którego miłość przez Jezusa Chrystusa możemy poznawać, powołał człowieka do głębokiej więzi z sobą i do braterstwa. Zjednoczenie z Bogiem i braćmi jest najwznioślejszym powołaniem człowieka. To zjednoczenie jest zadaniem dla osób

⁴⁴ Pier Giordano Cabra, *Życie braterskie krótki przewodnik praktyczny* (Kraków: Wydawnictwo Alleluja, 2001), 37–38.

⁴⁵ Jerzy Wiesław Gogola, „Ogólne wprowadzenie do formacji zakonnej”, w: *Formacja zakonna*, t. 1, red. Jerzy Wiesław Gogola (Kraków: Wydawnictwo Karmelitów Bosych, 1995), 39.

⁴⁶ VFC, nr 24.

⁴⁷ VC, nr 75.

⁴⁸ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 19.

⁴⁹ José Cristo Rey García Paredes, *Wspólnota zakonna jako przypowieść miłości* (Warszawa: Palabra, 2007), 18.

⁵⁰ DCE, nr 7.

⁵¹ VFC, nr 22.

⁵² Helena Christiana Mickiewicz, *Podstawy naszej ascezy*, 17.02.2005.

⁵³ DCE, nr 17.

konsekrowanych, aby w swoich wspólnotach być znakiem komunii, a przez to świadectwem dla świata, który jest podzielony. Jedność jako owoc życia wspólnotowego jest możliwa, ponieważ jest udziałem w owocach śmierci i zmartwychwstania Jezusa, który zburzył mur wrogości (por. Ef 2,14–16). Jedność jest darem Ducha Świętego (por. 2 Kor 13,13), który został dany wszystkim wierzącym⁵⁴ dla wspólnego dobra (por. 1 Kor 12,7). Przez wylanie Ducha Świętego Bóg udziela swojej miłości, aby człowiek był zdolny do kochania jak On, przez bezinteresowny dar z siebie⁵⁵. Jest to możliwe, kiedy człowiek żyje w łasce i poprzez trwanie przy Jezusie staje się do Niego podobny. Pełnia jedności jest udziałem człowieka w królestwie niebieskim, ponieważ wtedy będzie doświadczać obecności i prawdy Boga bezpośrednio (por. 1 Kor 13,12–13). Trud, jaki siostry podejmują w dążeniu do wewnętrznej przemiany i wzrostu w praktyce słubowanych rad, ma przyczyniać się do wzrastania w miłości i ciągłego składania siebie w darze Bogu oraz w ofierze na braci⁵⁶. Człowiek, żyjąc we wspólnocie, doświadcza swoich słabości. Wspólnota może być miejscem, gdzie one są bardziej widoczne, może doświadczać swojego egoizmu, nieumiejętności w relacjach, zazdrości, niechęci do wzrastania razem. Mimo słabości i grzechu człowiek jest powołany do wchodzenia w komunie z Bogiem i braćmi. Osoby konsekrowane we wspólnocie mogą doświadczać tego, że to powołanie może się urzeczywistniać⁵⁷.

Ważnym czasem budowania jedności i wzrastania we wspólnocie jest modlitwa wspólnotowa. Szczególnie Eucharystia jest źródłem jedności serc i umysłów⁵⁸. W Eucharystii siostry mają prosić „o łaskę jak najgłębszego zjednoczenia z Bogiem i wzajemnie ze sobą, aby wytrwać w powołaniu i rozdawać siebie przez miłość apostołską”⁵⁹. Przez udział w Eucharystii, która jest darem i obecnością Jezusa dla wierzących, konsekrowani mają stawać się darem dla tych, do których są posłani. Modlitwa i ofiara torują drogę łasce Bożej, jest to największy dar, jaki siostry mogą złożyć za braci, przez modlitwę i cierpienie wypraszać to, czego najbardziej potrzebują ludzie w świecie⁶⁰. Życie we wspólnocie ma prowadzić jej członków do współdzielenia, nie tylko miejsca mieszkania, rzeczy materialnych, uczuć, ale do współdzielenia duchowego, w którym wspomagają się wzajemnie osoby poświęcone Bogu, w którym wzrastają przez dzielenie wspólnej drogi i wspólnego celu. Początkiem tego współdzielenia jest wiara, owocem więź braterska oraz komunie. Współdzielenie dokonuje się na modlitwie, kiedy wspólnota zwraca się do jednego Ojca, w którym jest tajemnica braterstwa. Kiedy w modlitwie dostrzegamy oblicze Pana, rozpoznajemy też twarz brata. Eucharystia jest

⁵⁴ VFC, nr 9.

⁵⁵ VC, nr 75.

⁵⁶ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 84.

⁵⁷ Amedeo Cencini, *Jak dobrze jest przebywać razem. Życie braterskie w dobie nowej ewangelizacji* (Warszawa: Promic, 1998), 129–131.

⁵⁸ Sobór Watykański II, „Dekret o przystosowanej do współczesności odnowie życia zakonnego «Perfectae caritatis»” (dalej PC), nr 15, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje. Tekst polski* (Poznań: Pallottinum, 2002), 264–275.

⁵⁹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 74.

⁶⁰ Helena Christiana Mickiewicz, *Fundament i warunki wewnętrzne naszego apostołatu*, 5.05.1992.

szczególnym miejscem współdzielenia, kiedy „łamiąc chleb”, łamiemy swoje życie. Również dary, jakimi człowiek jest obdarowany, mogą stawać się miejscem współdzielenia. Od konkretnego człowieka zależy, na ile rozpozna dary i będzie się nimi dzielić. Dary rozkwitają, kiedy są dzielone oraz kiedy są dawane dla wspólnoty⁶¹. Przez Eucharystię i słowo Boże doświadczane we wspólnocie pogłębia się więź z Bogiem, między sobą i z tymi, którym siostry służą. Siostry, stając przed sobą w pokorze w chwilach zmagania, proszą o modlitwę za siebie nawzajem i za tych, którzy powierzają im swoje sprawy⁶². „Zgromadzone przez Ducha Świętego w tym samym powołaniu przez miłość Krzyża, wspólną modlitwę, życie i działanie rozwijamy między sobą duchową więź w całej Wspólnocie” i pośród ludzi, z którymi Uczennice Krzyża się spotykają⁶³. Poczucie duchowej więzi jest owocem życia z Bogiem i dla Boga, a życie w wierności Bogu rodzi ofiarną służbę braciom⁶⁴.

Owocem duchowej więzi we wspólnocie jest przyjaźń pomiędzy członkami. Najpierw jest to przyjaźń z Bogiem, przez którą może rodzić się przyjaźń z drugim człowiekiem. „Przyjaźń powstaje tam, gdzie tworzy się trwała wspólnota uczuć i życia, równości i wzajemnej pomocy, poczynając od Jezusa Chrystusa”⁶⁵. Przyjaźń jest więzią serc i wolnością zarazem, prawdziwa przyjaźń nie jest chęcią posiadania drugiego ani izolowaniem się od innych⁶⁶. S. Christiana pisze, że przyjaźń ma być wpatrywaniem się we wspólny cel, nie w siebie, żeby nie wyłączać nikogo⁶⁷. W Konstytucjach czytamy, że przyjaźń we wspólnocie budowana na miłości nadprzyrodzonej pomaga w rozwoju powołania i integracji uczuciowej⁶⁸. Może być ona doświadczeniem „jedni drugich brzemiona noście” (Ga 6,2), gdzie przyjaciele są dla siebie pomocą i wsparciem w dążeniu do wspólnego celu. Spotkanie z przyjacielem, doświadczenie wysłuchania oraz umocnienia jest źródłem siły w życiu, a szczególnie w chwilach przeżywanych trudności⁶⁹. „Prawdziwa przyjaźń rozszerza serce. Sprawia ona, że Siostry, które są sobie bliskie, wzajemnie wspierają się w rozmaitych trudach, pomagają sobie w coraz wierniejszym realizowaniu Jezusowego Prawa Miłości, w wierności powołaniu Uczennicy Krzyża”⁷⁰. Wspólnota zakonna jest miejscem i naturalnym środowiskiem rozwoju wszystkich, w którym każdy jej członek staje się współodpowiedzialny za rozwój innych⁷¹. Przyjaciel i wspólnota oddziałują na rozwój jednostki. Każda relacja wnosi coś do życia poszczególnego człowieka. Uczymy się przez relacje, jakie mamy.

⁶¹ Cencini, *Jak dobrze jest przebywać razem*, 273–284.

⁶² Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 53, 89.

⁶³ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 18.

⁶⁴ VC, nr 24.

⁶⁵ Piotr Spiller, „Formacja do życia wspólnego”, w: *Formacja zakonna*, t. 2, red. Jerzy Wiesław Gogola (Kraków: Wydawnictwo Karmelitów Bosych, 1996), 94.

⁶⁶ Cabra, *Życie braterskie krótki przewodnik praktyczny*, 59.

⁶⁷ Helena Christiana Mickiewicz, *List z okazji drugiej mini kapituly*, 15–17.10.1993.

⁶⁸ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 29.1.

⁶⁹ Jean Vanier, *Wspólnota miejscem radości i przebaczenia* (Poznań: W drodze, 2011), 157.

⁷⁰ Helena Christiana Mickiewicz, *Matko Pięknej Miłości ocal w nas Miłość*, 5.10.2013.

⁷¹ VFC, nr 43.

„Człowiek bowiem z głębi swej natury jest istotą społeczną i bez kontaktów z innymi nie może ani żyć, ani rozwijać siebie samego i swoich uzdolnień”⁷². Relacje pomagają przekraczać siebie, zostawiać swoje zdanie, pomagają dojrzewać, natomiast ten, kto sam jest na drodze dojrzewania, może pomagać innym w dojrzewaniu⁷³. Ważnym aspektem rozwoju we wspólnocie jest przebaczenie i pokorne wyznawanie przed sobą swoich nieudolności. To pomaga wzajemnie patrzeć na siebie z wyrozumiałością oraz pogłębia relacje. „Przebaczenie zabliznia rany, umacniając w każdym dążenie do komunii”⁷⁴. Nie da się żyć bez konfliktów, a jedność, która ma tworzyć się we wspólnocie, jest jednością za cenę pojednania⁷⁵. Niejednokrotnie w bólach dokonuje się zostawianie siebie. Siostry w swojej modlitwie za wspólnotę codziennie proszą, żeby patrząc na Jezusa, umiały znosić siebie nawzajem i wszystko w miłości⁷⁶, i żeby to, co w Nich nie jest miłością, zostało ukrzyżowane, żeby każde spojrzenie na krzyż pobudzało do ofiarnej miłości⁷⁷.

Misja, jaką podejmują wspólnoty, jest również elementem, który wpływa na jej rozwój, jest działaniem, które jednoczy członków przez wspólny cel, głoszenie miłości Ojca (por. Mk 16,15). Jest doświadczeniem obecności Jezusa i świadectwem dla świata. Działalność apostołska jest skuteczniejsza i płodniejsza przez jedność we wspólnocie i łączenie swojego życia z ofiarą Jezusa. W działalności apostołskiej ważna jest integracja apostołstwa i kontemplacji, które mają się przenikać w codzienności. Jest ona darem łaski, ale także owocem starania się każdej siostry. Siostry przez swoją działalność mają pokazywać na Jezusa, który jest źródłem zapału apostołskiego i mocą do miłowania każdego człowieka, tym samym mają wzbudzać solidarność i miłość wśród ludzi⁷⁸. Usiłujcie czynić dobrze sobie nawzajem i wobec wszystkich (1 Tes 5,15). Siostry „poprzez wzajemną miłość, współpracę, pełnienie czynów miłosierdzia chcą przenikać duchem Chrystusowym środowiska, w których żyją i pracują”⁷⁹.

Dialog jest ważną formą życia we wspólnocie. Pomaga zrozumieć i poznawać siebie nawzajem. Aby stawać się braćmi i siostrami, trzeba się poznawać, dlatego ważnym czynnikiem jest zdolność do komunikowania się w coraz szerszej i głębszej formie⁸⁰. Każda wspólnota jest różnorodna pod wieloma względami, co wskazuje na bogactwo darów Ducha Świętego. Ważną jest umiejętność przyjmowania siebie nawzajem w różnorodności i okazywanie sobie miłości nadprzyrodzonej w słowach i czynach, pomocy

⁷² GS, nr 12.

⁷³ Alessandro Manenti, *Życ razem* (Kraków: Wydawnictwo M, 1997), 34.

⁷⁴ VC, nr 45.

⁷⁵ VFC, nr 26.

⁷⁶ Arch. CSDC, *Modlitewnik Communio Sororum Discipularum Crucis* (dalej Modlitewnik CSDC), Szczecin, 1991.

⁷⁷ Helena Christiana Mickiewicz, *Duch ofiary za odrodzenie Prawa Miłości i za wieczne szczęście innych*, 12.03.2002.

⁷⁸ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 97, 98, 100.

⁷⁹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 112.

⁸⁰ VFC, nr 29.

drugiemu i wzajemnemu znoszeniu niedoskonałości⁸¹. Komunikacja ma wiele poziomów. Komunikujemy się całym sobą, nie tylko słowami. Ważna jest komunikacja na różnych szczeblach wspólnoty, pomiędzy domami oraz przełożoną generalną i siostrami. Spotkania wspólnotowe oraz informatory z życia przyczyniają się do zacieśniania więzi, poczucia przynależności i uwrażliwiają na sprawy zgromadzenia i wspólną misję⁸². Dialog może pomagać nam uczyć się, czym jest miłosierdzie. Doświadczając miłosierdzia od drugiego człowieka i od Boga, sami stajemy się miłosierni. Jesteśmy zaproszeni do życia miłosierdziem, bo jest ono działaniem Boga wobec nas. Miłosierdzie to słowa i uczynki. Jeśli chrześcijanin ma być miłosierny wobec drugiego, to znaczy ma mieć postawę, która nie osądza, nie potępia, ale dostrzega dobro. Jest wielkoduszny wobec drugiego, bo tak postępuje z nim Bóg⁸³.

Dążenie do świętości członków wspólnoty jest wejściem na drogę zmagania, jak zmaganie Jakuba z Bogiem (por. Rdz 32,23–31). To droga ascetycznego wysiłku, który trzeba włożyć, by rozszerzać serce i otwierać je na Boga i braci⁸⁴. Podejmowane przez osoby powołane apostołstwo pomaga dojrzewać i czynić postępy na drodze świętości⁸⁵. Osoby poświęcone Bogu, przez swoją więź i drogę do królestwa niebieskiego, mają stawać się znakiem świętości dla świeckich. Mają być przewodnikami po drogach zbawienia⁸⁶. Dzięki doświadczeniu miłości osoba konsekrowana uwalnia się od koncentrowania na sobie, przywłaszczania drugiego człowieka, od lęku przed daniem siebie. Dzieje się tak, ponieważ miłość Chrystusa uczy zapominać o sobie i dawać siebie⁸⁷. „W mocy miłości rodzi się wspólnota jako zespół osób wolnych i wyzwolonych przez krzyż Chrystusa”⁸⁸, a przez to zdolnych do przekazywania tajemnicy Boga w świecie. Gdy człowiek patrzy za bardzo na siebie – nie dostrzega Boga; gdy zapomni o sobie – widzi Boga, a w Nim innych. Oto tajemnica rozwoju duchowego⁸⁹.

3. Przygotowanie do spotkania z Bogiem w wieczności

„Dla mnie bowiem żyć – to Chrystus, a umrzeć – to zysk” (Flp 1,21). Takie jest powołanie osób zakonnych: pokazywać Jezusa i swoim życiem przypominać, że każdy człowiek jest zaproszony do życia z Bogiem w wieczności. Przez swoje życie dokonujemy wyboru. Bóg dał człowiekowi wolność, ale nie przestaje przypominać mu o wieczności, ponieważ Bogu zależy na każdym człowieku (por. Łk 12,22–30). Pro-

⁸¹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 55.

⁸² VFC, nr 30.

⁸³ Franciszek, „Bulla ustanawiająca nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia «Misericordiae vultus»”, dostęp 28.02.2017, http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/franciszek_i/bulle/misericordiae-lev_11042015.html.

⁸⁴ VC, nr 38.

⁸⁵ *Kodeks Prawa Kanonicznego* (dalej KPK) (Rzym, 1983), 695 §1.

⁸⁶ VC, nr 55.

⁸⁷ VFC, nr 22.

⁸⁸ VFC, nr 22.

⁸⁹ Stefan Wyszyński, *Kromka chleba* (Warszawa: Soli Deo, 1994), 71.

fesja rad ewangelicznych jest znakiem i prorocstwem dla świata oraz dla wspólnoty braci⁹⁰. Życiem całkowicie poświęconym Bogu członkowie wspólnot przypominają, że Lud Boży nie ma na ziemi trwałego miejsca i chcą przybliżyć swoim życiem prawdę o dobrach niebieskich, które już na świecie możemy dostrzegać⁹¹. Konsekracja zakonna wybierana ze względu na miłość Chrystusa pokazuje, że Jego Królestwo jest już obecne w świecie, jest pośród ludzi (por. Łk 17,20–21), a zarazem że zadaniem człowieka jest „staranie się o Królestwo Boga i o Jego sprawiedliwość, a wszystko inne będzie dodane” (Mt 6,33). W tych słowach możemy odczytać troskę Boga o człowieka, który w swojej dobroci jest hojny dla każdego. Postawa, którą mają przyjąć chrześcijanie, a szczególnie ci, którzy poświęcają swoje życie Bogu, to postawa czujności (por. Mt 24,42–44). Człowiek, który oczekuje Chrystusa i spełnienia się Jego obietnic, potrafi swoją nadzieją dać nadzieję tym, z którymi się spotyka, często są przytłoczeni⁹². Postawa ta pomaga porządkować życie i patrzeć szczególnie na to, co jest najważniejsze, a co drugorzędne. „Czuwać, to znaczy być stale w Bożej łasce, bez grzechu ciężkiego”⁹³, bo czujność pomaga nie stracić tego, co najważniejsze. Wyraża pragnienie i tęsknotę spotkania Jezusa. „Przyjdź, Panie Jezu” (Ap 22,20) – jest to prośba, by królestwo Boże stało się obecne na ziemi przez życie błogosławieństwami, które mają prowadzić ludzi do starania się o życie w sprawiedliwości, pokoju, solidarności i przebaczeniu⁹⁴. Życie chrześcijańskie przeplata się z życiem tych, którzy zasnęli już w Chrystusie i cieszą się chwałą nieba. Oni bowiem, obecni w ojczyźnie niebieskiej, nieustannie wspomagają swoim wstawiennictwem Kościół na ziemi. Ofiara Eucharystyczna najpełniej pokazuje zjednoczenie całego Kościoła Świętego. Kościół pielgrzymujący, oczyszczający się i niebieski pokazuje jedność i wymianę darów, jaka się w nim dokonuje. Kult świętych polega nie na zewnętrznych aktach, ale na naśladowaniu miłości, której przykład może być inspiracją dla Kościoła pielgrzymującego. Swoją modlitwą możemy wspomagać Kościół oczyszczający się, a on wspomaga nas przez wymianę dóbr⁹⁵.

Siostry mają całe swoje życie przygotowywać się do godziny przejścia z tego świata do domu Ojca, prosząc o łaskę tęsknoty za niebem⁹⁶. Mają tę tęsknotę za miłością Boga same wyryć w swoich sercach, żeby dzielić się nią z innymi. „Błyszczcie będziemy jak gwiazdy na niebie na wieki, jeśli innych nauczymy sprawiedliwości, to znaczy jak żyć godnie w odpowiedzi na miłość Boga”⁹⁷. Ważne jest to, jak siostry będą pokazywały drogę do życia wiecznego, ponieważ ten, kto uczy się żyć w miłości Boga, żyje na wieki. „Gorliwość o budowanie Królestwa Bożego i zbawienie braci staje się

⁹⁰ VC, nr 15.

⁹¹ Sobór Watykański II, „Konstytucja dogmatyczna o Kościele «Lumen Gentium»” (dalej LG), nr 44, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje. Tekst polski* (Poznań: Pallottinum, 2002), 104–166.

⁹² VC, nr 27.

⁹³ Helena Christiana Mickiewicz, *Idziemy do domu Ojca*, 14.04.2002.

⁹⁴ VC, nr 27.

⁹⁵ LG, nr 49–51.

⁹⁶ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 67.

⁹⁷ Mickiewicz, *Duch ofiary za odrodzenie Prawa Miłości i za wieczne szczęście innych*.

najlepszym sprawdzianem autentyczności daru z siebie⁹⁸. W Konstytucjach czytamy, że siostry: „w swoim życiu odkrywają tęsknotę za wiecznością, gdyż prawdy eschatologiczne są głęboko wpisane w pragnienia i dążenia serca człowieka⁹⁹. Ponieważ natura człowieka jest krucha, niejednokrotnie zagłusza prawdę o wieczności, chcąc zaspokoić swoje życie tym, co materialne i przemijające. Dlatego siostry, same zgłębiając tajemnice wieczności, chcą nią żyć i przekazywać tym, do których są posłane¹⁰⁰. Cel, do którego dąży chrześcijanin, to niebo. To powołanie jest wspólne dla wszystkich. Każdy zgodnie ze swoim powołaniem ma odkryć skarb, jakim jest królestwo Boże (por. Mt 13,44), by mieć w nim swój udział. By żyć tą prawdą, człowiek musi mieć świadomość swojej niematerialnej i nieśmiertelnej duszy, przez którą dochodzi do głębszej prawdy o rzeczywistości. „Człowiek swoją głębią przerasta rzeczywistość materialną¹⁰¹”.

Wszyscy ludzie mają udział w odkupieniu dokonany przez Chrystusa, ale każdy ma też wolną wolę i możliwość wyboru dobra lub zła. Im dalej jesteśmy od Boga przez grzech, tym więcej jest dysharmonii, błędu i zła¹⁰². Dlatego muszą być chrześcijanie, którym będzie zależało na tym, aby ich bracia i siostry spotkali Jezusa, by wybierali dobro, a nie popadli w ułudę grzechu. Każdej Uczennicy Krzyża ma zależeć na tym, aby było wielu tych, którzy przyniosą imię Chrystusa innym¹⁰³. Każdemu, kto poznał miłość Boga, będzie zależało na tym, by tę miłość poznali inni. Bóg, będąc miłością, daje ją człowiekowi za darmo, a miłość daje szczęście. To szczęście jest dla każdego na całą wieczność. Bóg obdarza człowieka łaskami, żeby mógł dojść do zjednoczenia z Nim¹⁰⁴. S. Christiana zachęca siostry, by usiłowały robić wszystko, żeby widzieć Jezusa w bliźnich, by kochać i być jedno z każdym człowiekiem, ponieważ każdy został odkupiony krwią Chrystusa. Dopiero w wieczności człowiek pojmie, za jaką wielką cenę został zdobyty¹⁰⁵. Uczennica Krzyża ma kontemplować Mistrza, który wydał się z miłości za zbawienie każdego człowieka. Krzyż Jezusa ma wybrzmiewać tą prawdą, być źródłem mocy w przewyciężaniu siebie i nadzieją, że jak po męce nastąpiło zmartwychwstanie, tak doświadczane trudy zaowocują szczęściem wiecznym dla każdej siostry i dla tych, za których w łączności z ofiarą Jezusa składamy swoją ofiarę Ojcu¹⁰⁶.

W charyzmat Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża jest wpisany rys eschatologiczny. Siostry w swojej codziennej modlitwie różańcowej mają wstawiać się za tymi, którzy są daleko od Boga, nie chcą o Nim słyszeć lub Go nie znają; których wieczność jest zagrożona, a w piątki każdego tygodnia siostry ofiarowują swoją codzienność za tych,

⁹⁸ RdC, nr 9.

⁹⁹ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 14.

¹⁰⁰ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 14.

¹⁰¹ GS, nr 14.

¹⁰² Roman E. Rogowski, *ABC teologii dogmatycznej* (Wrocław: Oficyna Wydawnicza Signum, 1999), 336.

¹⁰³ Helena Christiana Mickiewicz, *Troska o zdobywanie i wychowanie apostołów świeckich*, 10.06.2006.

¹⁰⁴ Mickiewicz, *Jesteśmy powołane do zjednoczenia z Bogiem*.

¹⁰⁵ Helena Christiana Mickiewicz, *Nasza więź z Kościołem*, 7.02.2002.

¹⁰⁶ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 10.

którzy odchodzą z tego świata¹⁰⁷. Przez swoją troskę o życie w łasce Boga siostry „wpatrzone w wizję przyszłego pokoju, wskazują innym braciom i siostronom cel, jakim jest ostateczna szczęśliwość w bliskości Boga”¹⁰⁸. Jest to modlitwa wstawiennicza, którą można porównać do ewangelicznego obrazu paralytyka niesionego przez czterech ludzi (por. Mk 2,1–12). Tak siostry chcą zanosić swoich bliźnich, dzieląc się tym, co rozpoznały jako najważniejsze. Taka modlitwa jest wyrazem serca wypełnionego miłością, które jest skierowane nie na siebie, ale na Kościół i innych ludzi¹⁰⁹. Modlitwa wstawiennicza jest modlitwą na wzór Jezusa, który wstawia się za człowiekiem u Ojca (por. Hbr 7,25). Wstawiać się za innymi oznacza mieć serce wypełnione miłosierdziem Bożym¹¹⁰. Siostry mają uczyć się modlitwy za siebie nawzajem. Szczególnie w trudnych momentach jest to najskuteczniejsza pomoc, jaką mogą sobie dać¹¹¹. Mają obowiązek wołania do Boga, by obdarzył łaską zbawienia zagubionych moralnie i duchowo. Same mają zabiegać, by ich modlitwa była wytrwałą modlitwą sprawiedliwego (por. Jk 5,16)¹¹².

„Niebo jest szczęśliwą wspólnotą tych wszystkich, którzy są doskonale zjednoczeni z Chrystusem”¹¹³. To szczęście chrześcijanie mają odkrywać już na ziemi, żeby wyteżać siły ku temu, co przed nami (por. Flp 3,13). Łaskę zbawienia wysłużył nam Jezus. Przez swoją śmierć i zmartwychwstanie¹¹⁴ otworzył niebo i przez sakramenty zapewnił nam pomoc w drodze na ziemi¹¹⁵. Jest to cel dla każdego chrześcijanina, szczęście, które przewyższa każde wyobrażenie. Żyć w Jezusie, ale i odnaleźć swoją prawdziwą tożsamość oraz swoje imię (por. Ap 2,17)¹¹⁶. „Ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć, jak wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują” (1 Kor 2,9). Każda próba opisanego w słowach szczęścia w niebie jest za mała, dlatego trudno człowiekowi pojąć jego wielkość. W niebie będzie Miłość, która jest wypełnieniem wszystkiego, dlatego jeśli teraz się jej uczymy i chcemy nią żyć, wchodzimy w wieczność. Miłość jednoczy nas z Trójcą Świętą¹¹⁷. Miłosierny Bóg, który nie zniechęca się słabą kondycją człowieka, ale ciągle wychodzi mu naprzeciw, daje szansę obmywania się z grzechu także po śmierci. Czyściec jest miejscem wielkiej tęsknoty za Bogiem, gdzie człowiek oczyszcza się z każdego braku miłości, a przez cierpienie dorasta do pełnej miłości, by wejść do nieba. Ponieważ czas

¹⁰⁷ Helena Christiana Mickiewicz, *II rocznica śmierci S. Emmanuela*, 29.10.1994; Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 90.

¹⁰⁸ VC, nr 33.

¹⁰⁹ José Cristo Rey García Paredes, *Modlitwa w życiu zakonnym* (Warszawa: Palabra, 2006), 32–33.

¹¹⁰ *Katechizm Kościoła Katolickiego* (dalej KKK) (Poznań: Pallottinum, 1994), nr 2634, 2635.

¹¹¹ Helena Christiana Mickiewicz, *Chcemy żyć naszym charyzmatem i wypełniać naszą misję*, 5.06.2010.

¹¹² Helena Christiana Mickiewicz, *W przepowiadaniu apostołskim nie pomijajmy żadnej prawdy wiary*, 23.06.2008.

¹¹³ KKK, nr 1026.

¹¹⁴ KKK, nr 601.

¹¹⁵ Helena Christiana Mickiewicz, *Stworzeni jesteśmy z miłości do życia w wiecznym szczęściu*, 1989.

¹¹⁶ KKK, nr 1025.

¹¹⁷ Helena Christiana Mickiewicz, *Trójca Święta w naszym życiu i powołaniu*, maj 2002.

zasługiwanie ludzi będących w czyścicu się skończył, nie mogą oni zasługiwać, ale żyjący mogą wypraszać im łaskę bycia z Bogiem, a oni mogą wstawiać się za tymi, którzy pielgrzymują na ziemi¹¹⁸. Nie wejdziemy do nieba, jeśli nie wypalimy w sobie każdej postawy, czynu, który nie jest miłością¹¹⁹. Jeśli człowiek nie wyzwoli się z pęt egoizmu na ziemi, będzie miał szansę w czyścicu go pokonać. Możemy wykorzystywać każdą trudną sytuację jako taką, która nas oczyszcza i wyzwala z egoizmu. Może się okazać, że te wykorzystane ofiary połączone z Jezusem uratują albo skrócą nasz czas czyścica. Dlatego możemy także uczyć się dziękować za każdy trud i ofiarę¹²⁰. Czyściec jako uwolnienie z tego, co zanieczyszcza człowieka, można przynajmniej częściowo odbywać już na ziemi przez naprawianie wyrządzonego zła, przebaczenie i przeproszenie, przez czynienie dobra, przyjmowanie trudów życia jako wynagrodzenie za winy¹²¹. To, co przeżywa człowiek na ziemi, może być zadośćuczynieniem za zło, które popełnił. Dlatego też siostry chcą się uczyć ofiary i uczyć jej innych, by cierpienia nie były daremne, ale połączone z Chrystusem przynosiły owoce. Życie konsekrowane ma pokazywać, że wszystko zmierza do Chrystusa. Osoby konsekrowane przez poddanie całego swojego życia Jezusowi i upodabnianie się do Niego, przez pragnienie spotkania Jezusa¹²² pokazują wartość życia wiecznego, które nie przemienie.

S. Christiana prosi siostry, by odmawiały często różaniec, ponieważ Maryja – dobra Matka, pomoże swoim dzieciom przejść przez życie i nie zmarnować go, bo zależy Jej, by dzieci spotkały się w niebie. Maryja jest przy każdym człowieku, wstawia się także za tych, którzy zadają rany Jej Synowi. Maryja przez swoją wytrwałość doczekała Zmartwychwstania, będzie też pomagać każdemu wytrwać i poprowadzi do wiecznej ojczyzny¹²³. Od Maryi Uczennice Krzyża mogą uczyć się wstawiennictwa za innymi i Ją o takie wstawiennictwo prosić. Maryja pomoże trwać pod krzyżem i będzie pokazywać, jak składać swoje życie w ofierze za zbawienie braci. Tak jak Maryja powiedziała swoje *fiat* (Łk 1,38) na wolę Bożą, tak siostry pielęgnują w sobie świadomość, że wypełnianie woli Bożej i trwanie w ofierze za innych może ukształtować predyspozycje na ostatnie chwile życia¹²⁴. Oddając się na własność Maryi, osoby konsekrowane mogą być pewne, że pomoże Ona budować królestwo Boże, bo jak dobrej Matce zależy Jej na każdym człowieku (por. J 19,27)¹²⁵. S. Christiana zaznacza, że swoje życie siostry mają kształtować tak, by zewnętrzne apostołstwo wypływało z fundamentu ofiary, głębokiego życia modlitwy, ze ścisłego związku z Maryją i z jedności siostrzanej we wspólnocie¹²⁶.

¹¹⁸ Rogowski, *ABC teologii dogmatycznej*, 352–354.

¹¹⁹ Mickiewicz, *Matko Pięknej Miłości ocal w nas Miłość*.

¹²⁰ Helena Christiana Mickiewicz, *Przy pomocy Maryi na nowo podejmujemy walkę duchową*, 6.10.2013.

¹²¹ Helena Christiana Mickiewicz, *Stworzeni jesteśmy z miłości do życia w wiecznym szczęściu*, 1989.

¹²² Czesław Parzyszek, *Życie konsekrowane w posoborowym nauczaniu Kościoła* (Ząbki: Apostolicum, 2007), 575–581.

¹²³ Mickiewicz, *Stworzeni jesteśmy z miłości do życia w wiecznym szczęściu*.

¹²⁴ Arch. CSDC, Konstytucje CSDC, nr 13, 67.

¹²⁵ Arch. CSDC, Modlitewnik CSDC.

¹²⁶ Mickiewicz, *Matko Pięknej Miłości ocal w nas Miłość*.

Życie konsekrowane jest zanurzone w Kościele. Stąd płynie jego obowiązek poświęcania się Kościołowi i pracy na rzecz zakorzeniania oraz umocnienia królestwa Bożego w duszach ludzkich¹²⁷. Papież Franciszek w jednym ze swoich przemówień porównuje życie zakonne do czyścica. Rzeczywiście można powiedzieć, że jest ono dobrą szkołą miłości, gdzie można doświadczyć wzrastania i przekraczania siebie, co upodabnia powołanych do Chrystusa. Ojciec święty zachęca mimo wszystko, żeby iść naprzód z radością, bo nagroda jest wieczna¹²⁸. Bóg, zapraszając osoby konsekrowane do oddania Mu swojego życia, zaprasza do odpowiedzialności za zbawienie innych, to znaczy do bycia gotowym na cierpienie zanoszone za nich z miłością, męstwem i cierpliwością¹²⁹. Jezus jest tym, który „w sobie zadał śmierć wrogości i przyniósł pokój wszystkim” (Ef 2,16). Siostry, modląc się tym fragmentem każdego dnia w modlitwie za wspólnotę¹³⁰, mają pamiętać, żeby raczej przyjąć ból, niż zadawać go innym¹³¹. Nie można odpłacać złem za zło (Rz 12,17), ale wchodzić na drogę przebaczenia. „Gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje” (Mt 6,21). Jeżeli skarbem dla osób konsekrowanych jest Jezus Chrystus, mogą być pełni nadziei, że będą z Nim na wieki. Uczennice Krzyża mają uczyć się odczytywać wszystko w perspektywie królestwa Bożego, obecnego już na ziemi, a jednocześnie tego, które jest poza, ponieważ dzieło Ducha jest przewyższające wszelkie działanie ludzkie¹³².

Zakończenie

Rozwój duchowy osób konsekrowanych jest nieodłącznie związany z życiem we wspólnocie. Każda z sióstr poprzez własny rozwój ubogaca jednocześnie całą wspólnotę. Owoce życia wspólnotowego mogą nie być łatwo dostrzegalne, a ich pełnia ujawni się dopiero w królestwie niebieskim, kiedy „ujrzemy twarzą w twarz” (1 Kor 13,12). Najważniejszymi owocami życia wspólnego są: wzrastanie w miłości do Boga, rozwój miłości do bliźniego i przygotowanie do spotkania z Bogiem w wieczności. Bez troski o zjednoczenie z Bogiem, który jest fundamentem życia osób konsekrowanych, ich życie nie wyda dojrzałych owoców. Dokonuje się to poprzez pielęgnowanie modlitwy osobistej, wspólnotowej, liturgii i życie wg rad ewangelicznych. Miłość bliźniego możliwa jest natomiast, kiedy wiemy, że jesteśmy kochani przez Boga. Siostry, pomimo ludzkich słabości, są wezwane do komunii z Bogiem i drugim człowiekiem, do życia miłosierdziem. Człowiek staje się miłosierny, kiedy sam doświadczy miłosierdzia od Boga i bliźniego. Osoby konsekrowane są też w sposób szczególny powołane do przypominania sobie samym i osobom świeckim, że każdy człowiek jest zaproszony do

¹²⁷ LG, nr 44.

¹²⁸ Franciszek, „Przemówienie Franciszka do wychowawców zakonnych”, dostęp 28.02.2017, <http://www.zyciezakonne.pl/wiadomosci/przemowienie-franciszka-do-wychowawcow-zakonnych-50018>.

¹²⁹ Helena Christiana Mickiewicz, *Wskazania św. Katarzyny ze Sieny*, 2000.

¹³⁰ Arch. CSDC, Modlitewnik CSDC.

¹³¹ Mickiewicz, *Jestem Uczennicą Krzyża*.

¹³² Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, „Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele”, nr 31.

życia z Bogiem w wieczności. Postawa czujności, którą powinny przyjmować osoby konsekrowane, pomaga porządkować życie i nie stracić z oczu tego, co najważniejsze. Siostry, mając w sobie tęsknotę za wiecznością z Bogiem, mogą dzielić się nią i wzbu-
dzać ją u osób świeckich. Są też zobowiązane do modlitwy za tych, których wieczność w domu Ojca jest zagrożona.

Bibliografia

- Archiwum Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża. *Konstytucje i Statuty Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża*. Szczecin, 2016.
- Archiwum Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża. *Modlitewnik Communio Sororum Discipularum Crucis*. Szczecin, 1991.
- Benedykt XVI. „Encyklika o miłości chrześcijańskiej «Deus caritas est»” (Rzym, 25.12.2005). Dostęp 6.02.2017. https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/encykliki/deus_caritas_25122005.html.
- Cabra, Pier Giordano. *Życie braterskie krótki przewodnik praktyczny*. Kraków: Wydawnictwo Alleluja, 2001.
- Cencini, Amedeo. *Jak dobrze jest przebywać razem. Życie braterskie w dobie nowej ewangelizacji*. Warszawa: Promic, 1998.
- Ciardi, Fabio. *Znak wspólnoty*. Poznań: Pallottinum, 1998.
- Franciszek. „Bulla ustanawiająca nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia «Misericordiae vultus»”. Dostęp: 28.02.2017. http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/franciszek_i/bulle/misericordiae-lev_11042015.html.
- Franciszek. „Przemówienie Franciszka do wychowawców zakonnych”. Dostęp, 28.02.2017. <http://www.zyciezakonne.pl/wiadomosci/przemowienie-franciszka-do-wychowawcow-zakonnych-50018>.
- Gieniusz, Andrzej. „Wspólnota braterska”. W: *Communio consecrata*, red. Kazimierz Wójtowicz, 216–226. Kraków: Wydawnictwo Alleluja, 2002.
- Gogola, Jerzy Wiesław. „Ogólne wprowadzenie do formacji zakonnej”. W: *Formacja zakonna*. T. 1, red. Jerzy Wiesław Gogola, 39. Kraków: Wydawnictwo Karmelitów Bosych, 1995.
- Jan Paweł II, „Encyklika o Duchu Świętym w życiu i misji Kościoła «Dominum et Vivificantem»” (Rzym, 18.05.1986). Dostęp 7.02.2017. https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/encykliki/dominum_1.html.
- Jan Paweł II. „Adhortacja apostolska o życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i w świecie «Vita consecrata»” (Rzym, 25.05.1996). Dostęp 7.02.2017. https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/adhortacje/vita.html.
- Katechizm Kościoła Katolickiego*. Poznań: Pallottinum, 1994.
- Kiernikowski, Zbigniew. *Kościół wspólnotą odkupionych grzeszników*. Kraków: Wydawnictwo Światło-Życie, 2003.
- Kodeks Prawa Kanonicznego*. Rzym, 1983.
- Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. „Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele” (Rzym, 4.10.2015). Dostęp 6.02.2017. <https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/kongregacja-instytutow-zycia-konsekrowanego-i-stowarzyszen-zycia-apostolskiego/2015-10-04-watykan-tozsamosc-misja-brata-zakonnego-70180>.

- Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. „Instrukcja Rozpocząć na nowo od Chrystusa. Odnowione zaangażowanie życia konsekrowanego w trzecim tysiącleciu «Ripartare da Cristo»” (Rzym, 19.05.2002). Dostęp 6.02.2017. <https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/kongregacja-instytutow-zycia-konsekrowanego-i-stowarzyszen-zycia-apostolskiego/dekrety-instrukcje-wskazania/rozpoczac-na-nowo-od-chrystusa-odnowione-zaangazowanie-zycia-konsekrowanego-w-trzecim-tysiacleciu-19568>.
- Kongregacja Instytutów Życia Zakonnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. „Instrukcja Życie braterskie we wspólnocie «Congregavit nos in unum Christi Amor»” (Rzym, 1994). Dostęp 7.02.2017. <https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/kongregacja-instytutow-zycia-konsekrowanego-i-stowarzyszen-zycia-apostolskiego/dekrety-instrukcje-wskazania/1994-02-04-instrukcja-zycie-braterskie-we-wspolnocie-%C2%ABcongregavit-nos-in-unum-christi-amor%C2%BB-20916>.
- Manenti, Alessandro. *Żyć razem*. Kraków: Wydawnictwo M, 1997.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Przy pomocy Maryi na nowo podejmujemy walkę duchową*. 6.10.2013.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Stworzeni jesteśmy z miłości do życia w wiecznym szczęściu*. 1989.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Chcemy żyć naszym charyzmatem i wypełniać naszą misję*. 5.06.2010.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Dążymy do doskonałej miłości Boga i człowieka*. 16.11.2012.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Duch ofiary za odrodzenie Prawa Miłości i za wieczne szczęście innych*. 12.03.2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Fundament i warunki wewnętrzne naszego apostołatu*, 5.05.1992.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Idziemy do domu Ojca*. 14.04.2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *II rocznica śmierci S. Emmanuela*. 29.10.1994.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Jestem Uczennicą Krzyża*. 2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Jesteśmy powołane do zjednoczenia z Bogiem*. 8.04.2012.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *List z okazji drugiej mini kapituły*. 15–17.10.1993.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Matko Pięknego Miłości ocal w nas Miłość*. 5.10.2013.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Moje Kochane Siostry*. 24.12.2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Nasza więź z Kościołem*. 7.02.2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Podstawy naszej ascezy*. 17.02.2005.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Przed Chrystusem Królem*. 6.11.1999.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Stworzeni jesteśmy z miłości do życia w wiecznym szczęściu*. 1989.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Świadek mojej autentycznej więzi z Jezusem jest podstawą formowania apostołów świeckich*. 19.03.2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Troska o zdobywanie i wychowanie apostołów świeckich*. 10.06.2006.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Trójca Święta w naszym życiu i powołaniu*. Maj 2002.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *W przepowiadaniu apostołskim nie pomijamy żadnej prawdy wiary*. 23.06.2008.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Wskazania św. Katarzyny ze Sieny*. 2000.
- Mickiewicz, Helena Christiana. *Wszystkie jesteśmy odpowiedzialne za realizację naszego charyzmatu*. 12.04.2003.

- Mickiewicz, Helena Christiana. *Wyciszmy nasze serca i trwajmy – przy Panu w naszym serdecznym rozmodleniu*. 2006.
- Paredes, José Cristo Rey García. *Modlitwa w życiu zakonnym*. Warszawa: Palabra, 2006.
- Paredes, José Cristo Rey García. *Wspólnota zakonna jako przypowieść miłości*. Warszawa: Palabra, 2007.
- Parzyszek, Czesław. *Życie konsekrowane w posoborowym nauczaniu Kościoła*. Ząbki: Apostolicum, 2007.
- „Reguła św. Benedykta. Prolog”. Dostęp 6.02.2017. <http://www.benedyktyni.net/regula>.
- Rogowski, Roman E. *ABC teologii dogmatycznej*. Wrocław: Oficyna Wydawnicza Signum, 1999.
- Sobór Watykański II. „Dekret o przystosowanej do współczesności odnowie życia zakonnego «Perfectae caritatis»”. W: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekrety, deklaracje. Tekst polski*, 264–275. Poznań: Pallottinum, 2002.
- Sobór Watykański II. „Konstytucja dogmatyczna o Kościele «Lumen gentium»”. W: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekrety, deklaracje. Tekst polski*, 104–166. Poznań: Pallottinum, 2002.
- Sobór Watykański II. „Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym «Gaudium et spes»”. W: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekrety, deklaracje. Tekst polski*, 526–606. Poznań: Pallottinum, 2002.
- Spiller, Piotr. „Formacja do życia wspólnego”. W: *Formacja zakonna*. T. 2, red. Jerzy Wiesław Gogola, 87–110. Kraków: Wydawnictwo Karmelitów Bosych, 1996.
- Vanier, Jean. *Wspólnota miejscem radości i przebaczenia*. Poznań: W drodze, 2011.
- Wyszyński, Stefan. *Kromka chleba*. Warszawa: Soli Deo, 1994.

Streszczenie

Myśląc o życiu we wspólnocie osób konsekrowanych, nie można pominąć kwestii, że każde życie we wspólnocie powinno rodzić dobre owoce. Odnosi się to także do Wspólnoty Sióstr Uczennic Krzyża. Nawiązując do Konstytucji CSDC, można wymienić najważniejsze z owoców: wzrost w miłości do Boga, do bliźniego i przygotowanie do spotkania z Bogiem w wieczności. Siostry są zaproszone do wydawania owoców zarówno dla siebie samych, dla całej wspólnoty oraz bliźnich świeckich.

Słowa kluczowe: wspólnota, Wspólnota Sióstr Uczennic Krzyża, owoce życia we wspólnocie

Abstract

FRUITS OF COMMUNITY LIFE IN THE COMMUNIO SORORUM DISCIPULARUM CRUCIS

Thinking of living in community of consecrated persons, we cannot ignore the issue that community life should bear good fruits. It refers also to Communio Sororum Discipularum Crucis. In reference to Constitutions CSDS we can mention the most important fruits of community life: increase in love to God, to other people and preparing to meet God in eternity. Sisters are encouraged to bear spiritual fruits both for themselves, for their community and for lay people.

Keywords: community, Communio Sororum Discipularum Crucis, fruits of community life